

## Quán mưa

Đàn bà kỳ lạ, sao em đẹp thế, và sao em buồn thế... Mày đang nói hay rượu nói. Ông rậm râu quát tháo. Có chỗ tôi nói có chỗ rượu nói. Ông rậm râu bật cười, ngon đó. Mà, đàn bà như con vợ mày thì cứ cho nó theo trai đi. Giải thoát, có quái gì đâu phải tiếc. Anh cầm đi, ai nói với anh là tôi tiếc. Em gái ơi, vợ anh cũng đẹp như em, và cũng hay buồn như em.

Vào lúc “Tình sầu đứt”, tiếng vỗ tay đây đó rộ lên. Người đàn ông râu tua tủa ngồi ở cái bàn ngay gốc cây si rể lòng thông bông nức lên, như rơi vào cơn bức xúc bất chợt. Cô gái thoáng qua môi nét cười, những búp tay thon gầy tiếp một khúc dạo đầu khác: “Tình nhớ”. Người trung niên ngồi đối diện cô e hèm dọn giọng. Mắt người trung niên này ám, kiểu mắt của những người đàn ông có trong tim lửa của tình yêu thương đồng loại, và trong lòng đậm đặc niềm cảm thông thể thái nhân gian. Người rậm râu uống cạn chất lỏng màu vàng cam từ cái ly chân cao, cảm như uống gì đó đắng cay hơn là rượu. Trung niên mắt ám bất ngờ trối tiếng. Nhạc cũ xưa, hát bằng một giọng cũ xưa “... Ôi áo xưa lỏng lộng, đã xô dạt trời chiều, như từng cơn nước rộng, xóa một ngày đau hiu...”.

Một người đàn ông ba lăm tuổi ngồi ở góc cuối phòng với một thanh nữ hăm lăm cùng lúc nhún vai. Thanh nữ cười khúc khích. Một tương phản giữa đôi người trẻ trung này và những rong rêu quá vãng. Tình yêu chậm lặng. Nhưng tiếng đàn và tiếng hát vẫn cứ cuốn lên, mãi miết từng đợt miên man. Dường như là kỷ niệm, dường như gỡ lằn khúc mắc, dường như tải lăm buồn vui nặng nợ cuộc đời. Cô gái tóc ngang vai, đẹp thanh tao theo một kiểu tự nhiên, từ bản chất không màu mè tô vẽ. Trông cô không tuổi, với áo quần không thời gian, tự tại bất chấp luôn cả không gian.

Thanh nữ hiểu kỳ. Áo hai dây với những đường cong thanh thản, làn da màu ngà, nét môi hồng nhũ, tiêu biểu những tín đồ thời trang gợi cảm hợp mốt, hòa nhập rất nhanh với những gì hay lẫn chẳng hay của trào lưu mới. Anh bạn cô chinh tề, đường bệ và chải chuốt. Một manager của thứ hiện tại đây áp tương lai. Hiện tại của những bài cover, những top ten, những bước nhảy hip hop thiên về bề nổi và mạnh về sự ăn lan. Người trẻ thời nay hiểu nhiều, nhưng để cảm hết chiều sâu và sức lan tỏa của sự việc còn là một bước đi dài, bước đi của sự từng trải, va vấp.

\*

Quán nhỏ, với khoảng sân có hai cây to đeo dày đặc những lá tầm gửi. Không có lấy vài cái micro để hát với nhau trên bục gỗ theo model quán xá ngày nay, không dàn ampli khuếch đại những ồn ào huyền ảo nửa cổ nửa tân hợp thời “làng nướng”, không cả một màn hình tivi nhiều inch để biết bữa nay ai đã sút thủng lưới ai, hoặc ai đã thay ai làm tổng thống, không dương cầm, thụ cầm và vĩ cầm sang trọng kiểu các phòng trà, không thực đơn và những món đồ để bàn in tên hãng tài trợ nào đó cần được quảng cáo. Không nhiều thứ. Và khi mưa đổ xuống rì rào, không có cả những dù che xanh đỏ. Người ta ngồi nguyên dưới tán si dày mà uống, mà nhấm nháp, với nước mưa tuôn xuống chảy ròng rọc trên môi, trên mắt. Người ta ít nói khi đến đây, có thể vì ngoài bốn ba đã phải nói và phải nghe quá nhiều.

Cô gái lại hát. Lại vẫn một bài xa xưa. Vẫn khàn rung lịm người. Cổ cô vươn cao thanh mảnh, trắng ngần, lấy bấy những làn hơi run rẩy đi qua. Khỏe môi như đang ngâm một nỗi đau mà hát. Trung niên đứng dậy, mắt ám nhìn vào mưa như không nhìn vào đâu. Hóa ra anh là chủ quán này. Anh quay lại nói gì đó với những người bồi và khoát tay một vòng. Một món mời. Cho tất cả. Dĩ nhiên, miễn phí. Món này nhâm nhi tuyệt diệu lắm, nhất là dưới mưa.

Cô gái ngẩng lên. “Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ, ôi những dòng sông nhỏ, lời hẹn thề là những cơn mưa...”. Thanh nữ mặc áo hai dây mỉm cười, nụ cười trong veo. Bạn trai của cô bật lửa thấp nển. Góc này đèn dầu lù mù, tối quá. Nhạc gì mà buồn, đời đâu đây vẫn đẹp lắm

chứ. Đời với hai đứa tôi là màu hồng. Không có gì phải phàn nàn. Thất tình nghĩa là sao, chúng tôi yêu nhau, cho đi và được nhận lại. Sang năm đủ điều kiện thì cưới. Lúc ấy sẽ mời tất cả các vị tới dự chung vui... Cô gái hát nghiêng người, đổ ra sóng tóc. Ông rậm râu bùng ly qua mưa:

- Uống với anh một ly đi, em gái.

Cô ngừng hát cầm ly, uống cạn. Ông ta có vẻ đã rất say, mắt đỏ vằn lên, da bì mòng mọng. Không hiểu say vì rượu hay vì nỗi khác. Em đẹp. Ông ta nói. Có lẽ ông say còn cả vì nhan sắc.

Món chiêu đãi được dọn ra. Bàn năm người phụ nữ nghe à lên xuýt xoa. Cô gái trẻ nhất bật cười thích thú, cười rồi quay ra cửa như trông ngóng ai. Người phụ nữ già ngượng ngùng, cả đời chẳng mấy khi ăn quán, có biết đâu lại vui thế này. Người phụ nữ mắt nâu từ chối, tôi không thích những gì nhắc nhớ người yêu xưa. Người trẻ nhất háo hức, chuyện thế nào, chị kể đi. Tình cũ, qua lâu rồi; “món ngon nhớ lâu, đòn đau nhớ đời”. Người phụ nữ mập tròn gior dừa, người ăn kiêng có ăn được không. Người phụ nữ gầy nhỏ áo hoa cà ngồi gần cửa sổ chỉ lặng thinh.

Những người đàn ông im lặng uống, im lặng ăn. Họ đều là khách quen. Manager trẻ hỏi xin cardvisit, tôi sẽ giới thiệu miễn phí giùm ông, tôi quen rộng lắm. Chủ quán cười. Chúng tôi không in danh thiếp, ai biết thì chỉ cho nhau. Giám đốc trẻ ngạc nhiên, ông không định làm giàu sao, quán ông thuộc loại có gout, phải khuếch trương lên. Phải tiếp thị. Phải quảng cáo... Đôi mắt chủ quán nhìn đi đâu.

Có tiếng lao xao ngoài cửa, gần như tất cả nhìn ra. Người đàn bà không rời khỏi chiếc xích lô, đưa trẻ con bồi rồi đi vào. “Ba!”. Người đàn ông trung niên ngồi thụp xuống, gior tay kéo nó vào lòng. Cái nhìn của anh dịu dàng và những vuốt ve dành cho đứa nhỏ còn dịu dàng hơn. Vài tiếng phụ nữ trong bàn năm người thắc thỏm. “Linh ơi, mưa to đấy con ạ”, người mẹ nhắc. “Con phải về”, đứa bé sụt sịt khóc. Anh bần thần một lúc rồi sực nhớ ra, đến chỗ quầy và nhanh chóng trở lại với một nắm tiền, không đếm, dúi vào tay con bé, và anh cuống quýt hôn con. Đứa nhỏ thút thít khi cầm tiền. “Tháng sau ngày này con lại tới”, con bé bồi rồi vượt ra. “Ừ, ba sẽ chờ”. “Con và mẹ cảm ơn ba”. Câu nói như trích trong một bài học vắn. “Con... con nhớ ba lắm. Nhớ đến đau cả lòng”... Câu nói nghẹn ngào thật nhói tim. “Linh”. Tiếng người mẹ thanh thanh. Cô bé gái òa lên. “Con nhớ ba không kể nỗi, ba ơi”. Mưa bỗng như trút nước. “Thôi con về đi”, ông bố ngậm ngùi, thẳng thốt. Nghiêng mình che khi đưa đứa bé ra ngoài sân, nơi chiếc xích lô đậu.

Không ai nói lời nào. Còn ông rậm râu lại đi qua mưa với cái ly đầy chất lỏng sóng sánh màu vàng cam. Uống đi. Ánh mắt người đàn ông chủ quán buồn sâu sắc khi anh ta nâng ly lên môi. Có tiếng thở dài dài đây. Rồi, tiếng ghita lại trời lên. Đôi mắt ẩm đàn ông khô như mùa hạn miền Trung. Đôi mắt nói lên nhiều điều mà như chẳng nói điều gì.

Vì mưa quá lớn nên bàn của bốn người đàn ông đành phải dời vào trong. Khi tiếng ghita đã dịu đi thì người đàn ông đeo kính bắt đầu kể chuyện tình. Giọng anh rề rề như đã được tẩm chất nicotin của cả trăm điếu thuốc lá. Chuyện tình anh kể hợp người hợp cảnh đến nỗi làm xao xuyến tâm can gần như tất cả. Người phụ nữ gầy áo hoa cà ứa nước mắt, nhìn chị mềm ra như một vị nữ tu một sớm mai bất ngờ nhất được đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi khóc oe oe nơi cổng một tu viện đầy thềm cỏ hoang.

Đôi tình nhân trong góc quán lăm lăm nhìn nhau. Những con người này, giống như đang lùi về một khoảng không gian nào xa biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Có không một thế giới song hành, để cách ly và miễn nhiễm họ khỏi những bon chen, đấu đá, ganh ghét của đời hiện hữu.

Người phụ nữ mập tròn cười toe vì một câu đùa không đâu. Vậy mà lúc bước vào đây, chị ử rữ như chiếc bắp cải héo mùa sụt giá. Người trẻ nhất đang nói huyền thuyên về tình yêu, khi yêu – em yêu

cả con đường anh ấy tình cờ đi qua, cả ngọn cỏ mà anh ấy giẫm đạp lên, yêu hết... Người phụ nữ già thờ dài, ái tình đã từ lâu đối với chị không còn là mối quan tâm số một.

Người đàn ông có những ngón tay gầy guộc ở bàn bên bỗng đứng lên. Thưa quý vị, người ta say để làm gì? Mất cân bằng, người ta thấy cuộc đời một cách trọn vẹn hơn. Như một quả lắc, lúc đánh nghiêng qua một phía là lúc chơi vơi nhất. Thỉnh thoảng cũng nên ngã ra, để nhìn về sự hụt, sự chênh của mình cho bớt vênh vang, xênh xáo, bớt đi những ảo tưởng – dù số phận có đặt ta vào chiếu trên thiên hạ, đẩy ta cao bằng núi. Anh ta quay sang cô gái hát rong, xin cô cho phép tôi hôn cô, mà chỉ là hôn trong cơn say thôi, cô nhé.

Đàn bà kỳ lạ, sao em đẹp thế, và sao em buồn thế... Mày đang nói hay rượu nói. Ông rậm râu quát tháo. Có chỗ tôi nói có chỗ rượu nói. Ông rậm râu bật cười, ngon đó. Mà, đàn bà như con vợ mày thì cứ cho nó theo trai đi. Giải thoát, có quái gì đâu phải tiếc. Anh câm đi, ai nói với anh là tôi tiếc. Em gái ơi, vợ anh cũng đẹp như em, và cũng hay buồn như em. Ông rậm râu bỗng xuống nước. Tha thứ đi, tha thứ hết. Đời người ngắn lắm. Người tay gầy mỉm cười. Dĩ nhiên. Yêu thế nào thì thứ tha thế ấy. Yêu nhiều độ lượng nhiều. Mà đàn ông rộng lượng, có khi vợ phải con đàn bà ti tiện nhỏ nhen, biết là chẳng đáng, vậy mà vẫn cứ yêu, cứ tiếc. Xin lỗi các bà các cô ở đây, tôi không ám chỉ ai. Đừng ai chấp nhất.

Manager ba lăm tuổi bỗng rời góc quán, đem đến ly của mình xin được làm quen. Tôi nhận ra anh rồi, ảnh của anh thấy in trên tờ nhật báo sáng nay. Anh là thi sĩ Z., tên anh ai mà chẳng biết. À, lại còn thế nữa, ảnh ấy trông có giống cái thằng tôi bây giờ không. Thú thật, trên báo trông anh... đẹp trai và lịch sự hơn. Quá đúng, uống, mừng những thằng không đẹp, lại cũng không lịch sự.

Nơi cửa, gã trai tóc dài râu mái xuất hiện. Khuôn mặt đẹp, quyến rũ và tươi tắn như thiên thần mùa xuân của gã ướt đầm nước mưa. Nhẹ nhàng cất áo mưa xong, gã đi đến bàn năm người đàn bà, gặt đầu duyên dáng và ngồi xuống cái ghế trống bên cạnh người con gái trẻ nhất, mỉm một nụ cười hết sức dễ thương, và hôn phớt lên đôi má bầu bầu của nàng đang lên cơn hạnh phúc. Đúng lúc ấy, cô gái hát rong lại so dây, nấn phím.

Vào lúc giọng cô vút lên, gã trai mới đến giật mình thảng thốt, quay ngoắt. “Trời ơi, Thiên Di...”. Luống cuống, trật trật đứng lên, cô gái lấy bầy buồng rơi chiếc ghi-ta. Người trung niên chủ quán vội bước đến bên cô, cúi xuống nhặt cây đàn và đứng bằng dáng sừng sững như chỏ che. Lách qua đôi vai rộng của anh, chập vật chụp lấy đôi nạng để dựa tường ngay gần đó, cô gái cuống cuống lao ra mưa. “Đứng lại, Thiên Di. Đúng là em rồi!” - Gã trai gào lên “Anh đi tìm em suốt bao năm nay. Em vẫn không tha thứ cho anh sao. Anh ân hận vô cùng em có biết không”... Y như một xen phim diễm tình những năm sáu mươi, ông rậm râu dờ dẩn buột ra, trong khi anh nhà thơ bỏ vợ hoặc vợ bỏ giật mình nghiêng ly, đổ hết cả rượu vào cổ áo anh mất kính.

Khuôn mặt Thiên Di chan hòa nước. Gã trai lao theo ra sân, nhưng cô đã hát gã, quyết liệt đến nỗi một trong hai chiếc nạng rời khỏi tay cô, và cô chơi vơi như thể sắp ngã. Bằng một sức lực có lẽ phi thường, cô bậm môi lấy lại thăng bằng rất nhanh chỉ với chiếc nạng còn lại, và tiếng cô vang lên rành rọt trong mưa, như nói cho tất cả mọi người lúc đó đang lặng đi theo dõi cùng nghe: “Để cho tôi yên! Anh đi đi! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh”. Phụ nữ áo hoa cả bỗng đứng phất lên, tay giơ cao vô thức như chuẩn bị giáng cho ai cái tát. Chị mập tròn miệng khoanh một vòng chữ O. Đôi tình nhân trong góc cùng ngóng cổ lên. Nghe ngóng. Lúc đó, người chủ quán bình tĩnh bước ra mưa. Mạnh mẽ và quả quyết, anh ầm xốc Thiên Di đưa vào trong. Và đặt lên ghế, gọi bồi mang tới một chiếc khăn khô mềm. Dịu dàng, anh dùng khăn lau nước mưa cho cô, gượng nhẹ, vỗ về. Cô nức nở, tưởng như nước mắt lẫn với nước mưa có thể chảy mãi.

Đêm ấy, sau khi Thiên Di nhất quyết bỏ đi trong mưa và gã trai nọ lúi thủi bám theo như một con chó cưng bị đòn là đến cơn say ngất trời của cô gái trẻ nhất của bàn năm người phụ nữ. Cơn say có màu sắc bình thường, như mọi cơn say bí tỉ khác làm con người ta đánh mất đi sự minh mẫn, tất yếu dẫn đến những kết luận cay nghiệt dành cho con cháu ông Adam, cộng hưởng vô tận các lời cổ xúy từ những miệng lưỡi đàn bà đang cơn giận dữ. Say kiểu ghen.Đồ cộc, ông rậm râu phun phè phè nước miếng, văng tục với những chiến hữu của ông, chẳng biết thằng con trai ấy đã gây ra những có sự gì cho Thiên Di trong quá khứ, nhưng mà, mẹ đời chớ, nó có phải là tất cả bọn đàn ông chúng ta đâu. Uống?